

Arrest

nr. 155 870 van 30 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te hebben en op 14 oktober 1994 in Beirut te zijn geboren. U bent een sjiit van Arabische origine. U woonde steeds in Hay Farhat te Beirut. U ging naar school tot het vijfde jaar van de basisschool. U werkte in een winkel van huishoudtoestellen van uw elfde tot uw veertiende. U had geen goede band met uw moeder, Z.(...) A.(...) A.(...)(CG X; O.V. X). Ze behandelde u koel, liet u niet meer naar school gaan en sloeg u vanaf uw dertiende. In de zomer van 2008 was u bij uw tante R.(...) op haar kinderen aan het letten. Uw moeder, tante en haar echtgenoot gingen inkopen doen. De echtgenoot van uw tante, H.(...) R.(...) K.(...), kwam echter snel terug. Hij zei u dat hij verliefd was op u. U probeerde te vluchten, maar hij slaagde erin u te overmeesteren. Hij verkrachtte u. Nadien

dreigde hij ermee uw vader in de gevangenis te laten opsluiten als u zou vertellen wat er gebeurd was. Hij had er reeds eerder voor gezorgd dat uw oom werd opgesloten. U durfde geen klacht in te dienen bij de politie aangezien de man van uw tante zelf een verantwoordelijke positie bij de Hezbollah had. U lichtte uw moeder in over hetgeen gebeurde. U mocht aan niemand zeggen wat er gebeurd was. Indien geweten zou zijn dat u werd verkracht, zou niemand nog met u willen huwen. Ze besliste dat het beter was dat jullie Libanon zouden verlaten. In de periode dat u nog in Libanon verbleef heeft H.(...) R.(...) K.(...) u nog twee keer bedreigd. Tien dagen na de verkrachting kwam hij bij u thuis langs. Een maand later heeft hij u nog eens bedreigd. Hij zei telkens dat hij uw vader zou laten opsluiten als u bekend zou maken wat er was gebeurd. U bent in 2011 uit Libanon vertrokken, dit samen met uw moeder. Jullie kwamen in België aan op 14 februari 2011. Uw moeder vroeg asiel aan op 17 februari 2011. Ze verklaarde het land samen met u te zijn ontvlucht omdat een zekere K.(...) S.(...) (met bijnaam H.(...) R.(...)) eiste met u te huwen. U was nog minderjarig en kon toen dus geen aparte asielaanvraag indienen. In hoofde van uw moeder werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een weigeringsbeslissing genomen op 27 september 2011. Ze ging hiertegen niet in beroep. Ook hier in België was de band tussen u en uw moeder niet goed. Ze bleef u slaan. Uw moeder en uw tante R.(...) hielden contact via Skype. Midden 2012 nam u een Skype-gesprek aan, u dacht dat het uw tante was, maar het was haar echtgenoot H.(...) R.(...) K.(...) die belde. Hij verzekerde u dat als u zou terugkomen naar Libanon, hij u voor zich zou nemen. Rond januari 2013 verliet u uw moeder. U ging eerst een periode bij een vriendin logeren, nadien in een opvangcentrum en ten slotte op een privéadres bij een koppel dat u had leren kennen. Op 29 juli 2013 diende u zelf een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u originele medische documenten voor in verband met uw ziekenhuisbezoek hier in België. Tevens legt u kopieën voor van medische attesten en echografieën en een attest van uw wijkverantwoordelijke in Libanon. U geeft aan dat er zich een kopie van uw identiteitskaart (d.d. 23/12/'98) bevindt in het dossier van uw moeder, het originele exemplaar zou u kwijt zijn.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen afgelegd tijdens uw twee gehoren (CGVS-1 en CGVS-2) geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit Libanon bent gevlucht uit vrees voor een zekere H.(...) R.(...) K.(...) die u zou hebben verkracht en bedreigd. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er **incoherente verklaringen** vielen te bemerken in uw verklaringen. U beweert initieel dat u uw moeder direct vertelde dat u verkracht was (CGVS-1 p.12). U verklaart dat, nadat u uw moeder vertelde over de verkrachting die in 2007/2008 plaatsvond, u nog een jaar of iets meer in Libanon verbleef (CGVS-1 p.13, 22). Op een ander moment verklaart u zelfs dat u na de verkrachting slechts anderhalve maand of enkele maanden in Libanon verbleef (CGVS-2 p.20). In werkelijkheid verbleef u nog gedurende een drietal jaar na de vermeende verkrachting in Libanon (CGVS-2 p.20-21). Toegegeven, de vermeende feiten dateren van lange tijd geleden, u was toentertijd minderjarig en toont gedurende het gehele interview dat u niet goed bent in het situeren van zaken in de tijd. Toch is een dergelijk groot verschil te nefast om zomaar onder de mat te kunnen schuiven. Als u hiermee wordt geconfronteerd en u uitdrukkelijk de kans wordt gegeven de feiten te vertellen zoals ze daadwerkelijk plaatsvonden verklaart u simpelweg dat u zich de exacte data niet meer herinnert. U zou zijn verkracht toen u dertien à veertien jaar oud was (dus in 2007 of 2008) en u weet niet meer hoelang u nadien nog in Libanon verbleef (CGVS-2 p.20). Dat u zich niet meer exact herinnert hoelang u nog in Libanon bleef, kan worden aangenomen en is op zich totaal niet problematisch. Toch kan worden verwacht dat u het verschil zou kunnen uitmaken of dit enkele maanden of enkele jaren was. Dat u hier niet in slaagt komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet ten goede. U verklaart tevens dat de laatste keer dat uw verkrachter u in Libanon zou hebben bedreigd, dateert van anderhalve maand na de verkrachting. U zou hem hiertoe niet meer de kans hebben geboden (CGVS-1 p.18). Later beweert u dan weer dat dit ongeveer een jaar later was (CGVS-2 p.18). Geconfronteerd met deze incoherentie verklaart u simpelweg dat u voor uw vertrek uit Libanon door hem werd bedreigd, zonder enige uitleg te geven voor uw afwijkende verklaringen (CGVS-2 p.19). Volgens uw eerste versie van de feiten dreigde H.(...) R.(...) K.(...) onmiddellijk na de verkrachting uw vader op te sluiten zoals hij met uw oom had gedaan (CGVS-1 p.12). Hij zou immers sinds 2007 opgesloten geweest zijn en dit zou ook de reden geweest zijn waarom uw moeder niets voor u kon doen, ze verwees immers naar het gegeven dat haar broer door toedoen van uw belager was opgesloten (CGVS-1 p.19). Later verklaart u echter dat hij pas ongeveer anderhalve maand nadat u werd verkracht opgesloten werd (CGVS-2 p.19). Dergelijke incoherente verklaringen doen reeds ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat in plaats van over de verkrachting te vertellen, uw moeder een verhaal verzong over een man die u wilde verplichten met hem te huwen. Opmerkelijk is dat, hoewel u erkent dat de persoon van wie uw moeder beweerde dat hij met u wilde huwen dezelfde was als diegene die u volgens uw verklaringen zou hebben verkracht, jullie niet eenduidig zijn over jullie precieze relatie tot deze persoon (CGVS-1 p.22). U beweert dat hij de echtgenoot van uw tante, langs moeders kant is (CGVS-1 p.7, 12). Hij zou niet gerelateerd zijn aan uw vader (CGVS-2 p.16). Uw moeder daarentegen beweert dat hij uw neef langs vaders kant is (CGVS 11/11989 p.9). Wanneer u met deze discrepantie wordt geconfronteerd verklaart u enkel dat ze een ander verhaal vertelde dan hetgeen u werkelijk is overkomen en dat wat uw moeder vertelde niet klopte (CGVS-1 p.22, CGVS-2 p.16). Dit is echter geen afdoende verklaring voor waarom ze die persoon een andere relatie tot u toedichtte. Dit doet verder twifelen aan uw oprechtheid.

Tevens dient te worden opgemerkt dat u **vaag** blijft wat betreft verschillende aspecten van uw relaas, wat des te meer doet twifelen of de zaken waarover u vertelt werkelijk gebeurden in de omstandigheden zoals u ze aanhaalt. Wat betreft de man die u verkrachtte, beweert u dat zijn voornaam K.(...) was. R.(...) zou een naam zijn die hem werd toegekend door zijn partij, de Hezbollah. Zijn roepnaam zou H.(...) zijn. U weet niet wat de naam van zijn vader is. Nochtans is hij de echtgenoot van uw tante (CGVS-1 p.14). Wanneer wordt gevraagd waar H.(...) R.(...) K.(...) momenteel verblijft, antwoordt u dat hij in Libanon is, maar u weet het niet zeker (CGVS-1 p.15). U hebt hier dan ook niet naar geïnformeerd (CGVS-2 p.19). Gezien de rol die deze persoon in uw asielaanvraag speelt kan er toch van worden uitgegaan dat u al het mogelijke zou hebben gedaan om informatie over hem te vergaren en de vaststelling dat u dit hebt nagelaten kan allerm minst overtuigen.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangehaald dat de problemen die u ondervond met uw **moeder** onvoldoende ernstig zijn om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U beweert dat er tussen u en uw moeder geen goede relatie was, ze uitte geen emoties ten opzichte van u. U mocht sinds uw twaalfde niet meer naar school en ze sloeg u (CGVS-1 p.4, 7). Dient echter opgemerkt dat u, wanneer u naar uw thuissituatie in Libanon gevraagd wordt tijdens uw tweede gehoor, antwoordt dat er thuis een normale situatie heerste. U had een normale relatie met uw familieleden. U voegt eraan toe dat u uw moeder bijna niet zag. Pas bij doorvragen geeft u aan geen goede relatie met haar gehad te hebben. Ze was heel streng en riep regelmatig tegen u. Wanneer u gevraagd wordt of ze u ooit op een fysieke manier slecht benaderde, antwoordt u eerst neen, waarna u zegt dat ze u één keer heeft geslagen. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u daarentegen, en zoals reeds werd aangestipt, dat u sinds uw dertiende door uw moeder werd geslagen: 'telkens als we problemen hadden, als ik een groot woord had, dan sloeg ze me, als ik naar buiten ging en ik een beetje later thuis kwam, dan sloeg ze me'. U verklaart dan tijdens uw tweede gehoor dat ze u nadat jullie uit Libanon vertrokken, nooit meer heeft geslagen. Als u er dan mee wordt geconfronteerd dat u tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat ze u elke dag sloeg beweert u plots dat dit inderdaad zo was gedurende de periode dat jullie samen in België verbleven (CGVS-1, p.4-5, 7; CGVS-2 p.6-8). Dit alles relativeert de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van uw moeder des te meer.

De **financiële moeilijkheden** die u aanhaalt bij een eventuele terugkeer naar Libanon, zijn van socioeconomische aard en vallen niet onder de criteria van de Conventie (CGVS-2 p.21).

Rekening houdend met de vaststelling dat u pas meer dan **negen maanden** nadat u meerderjarig werd, besloot asiel aan te vragen, dienen vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. U verblijft sinds 14 februari 2011 in België. De asielaanvraag van uw moeder, dewelke ook betrekking had op u, werd geweigerd op 27 september 2011. U werd meerderjarig op 14 oktober 2012 toch vroeg u pas asiel aan op 29 juli 2013. Nochtans beweert u al sinds u te weten kwam dat uw moeder niets vertelde over uw vermeende verkrachting tijdens haar asielaanvraag, zelf asiel te hebben willen aanvragen. U verklaart dat u bang was niet te weten hoe u hier zou moeten praten en dat u dan mogelijk zou kunnen gerepatriëerd worden (CGVS-1 p.5). Dit is echter geen voldoende overtuigende uitleg waarom u, indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren, zou nalaten asiel aan te vragen.

Toen u dan uiteindelijk toch asiel aanvraag, deed u dit onder een **valse naam en valse nationaliteit**. U beweerde Ahmad Sara te heten en een Syrisch staatsburger te zijn. U deed dit wederom uit angst te worden gerepatriëerd (CGVS-1 p.23). Dit is geen afdoende verklaring, aangezien van een asielaanvraag, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het begin van de asielaanvraag, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielaanvraag. Uw handelwijze doet dan ook vragen rijzen bij uw motieven.

Tot slot kunnen nog enkele opmerkingen gemaakt worden wat betreft uw **reisweg**. Zo beweert u in september of oktober 2011 uit Libanon te zijn vertrokken (CGVS-1 p.22). Aangezien u samen met uw moeder naar België reisde, dewelke hier reeds in februari 2011 asiel aanvraag is er een verschil van

ongeveer een half jaar tussen de periode waarin u beweert te zijn vertrokken en de periode waarin u werkelijk uit Libanon vertrok (CGVS-1 p.4). Bovendien beweert u dat uw moeder en u illegaal uit het land zouden zijn vertrokken (CGVS-1 p.11). Uw moeder beweert nochtans dat ze jullie identiteitskaarten toonde toen ze de grens overstak met Syrië en Turkije (CGVS 11/11989 p. 14). Wederom wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Omwille van bovenstaande redenen dient te worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen

vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De **documenten** die u neerlegt, wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. De medische attesten en echografieën zijn afkomstig van in België en dateren van jaren na de vermeende verkrachting. U beweert dat uw medische toestand een gevolg is van een onbehandelde infectie die u door de verkrachting zou hebben opgelopen (CGVS-1 p.9, 20). Zulk oorzakelijk verband kan echter niet als dusdanig uit deze attesten worden afgeleid. Wat betreft het attest van uw wijkverantwoordelijke kan worden opgemerkt dat ook dit een eerder bedenkelijk karakter heeft. Het is immers quasi ondenkbaar dat zulk een gevoelig verhaal aan een wijkverantwoordelijke zou worden bekend gemaakt. Temeer de vermeende dader een invloedrijk persoon van Hezbollah zou zijn. U haalt zelf ook aan dat dit normaal niet gebruikelijk is. Dat uw moeder en broer deze persoon kenden, is geen afdoende verklaring waarom ze zulk feit bekend zouden maken aan hem (CGVS-2 p.13). Gezien u zelf duidelijk in de loop van uw gehoren aangeeft dat het bekend maken van een dergelijk gegeven niet zonder repercussies zal blijven, kan immers worden aangenomen dat men zulke feiten stil probeert te houden en ze dus zeker niet door een wijkverantwoordelijke zwart op wit op papier zou laten zetten. Het is trouwens opmerkelijk dat terwijl u eerder verklaarde geen contact te hebben met uw familie in Libanon, u plots wel contact zou hebben gehad om zo'n attest te bekomen en dan nadien weer geen enkel contact meer zou hebben gehad met uw familie (CGVS-2 p.10-11). Uw identiteitskaart is enkel een indicatie voor uw identiteit en afkomst, dewelke niet in vraag worden gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Voorafgaand merkt zij op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitsluitend enkele “*spijkers-op-laag-water*” opsomt. Uitsluitend de indicaties die volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop zouden kunnen wijzen dat verzoeksters relaas niet plausibel zou zijn worden genoemd terwijl “*de sterke indicaties dat het verhaal van verzoekster wel geloofwaardig is*” worden genegeerd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is dus bevooroordeeld en doet aan “*cherry-picking*”. Dergelijke bevooroordeeldheid (bias) van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in strijd met de waarheidsvinding en met het beginsel van verbod van willekeur.

Verzoekster besluit dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangevoerde argumenten de conclusie dat het verhaal niet plausibel is niet kunnen dragen. Verzoekster meent dat veel van de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangevoerde punten onjuist zijn, in strijd met de logica, innerlijk tegenstrijdig en in strijd met algemeen bekende (wetenschappelijke) kennis. Verder acht verzoekster de houding van (de medewerkster) van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijzonder vooringenomen en bevooroordeeld. In de motivering worden feiten achterwege gelaten, verdraaid, verkeerd geïnterpreteerd en is er uitsluitend een focus om spijkers-op-laag-water te zoeken met als enige doel het verhaal van verzoekster ongeloofwaardig maken, waardoor er sprake is van willekeur.

Verzoekster voert inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Zij baseert zich op artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare

nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in de bestreden beslissing terecht wat volgt:

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen afgelegd tijdens uw twee gehoren (CGVS-1 en CGVS-2) geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

*Uit uw verklaringen blijkt dat u uit Libanon bent gevlucht uit vrees voor een zekere H.(...) R.(...) K.(...) die u zou hebben verkracht en bedreigd. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er **incoherente verklaringen** vielen te bemerken in uw verklaringen. U beweert initieel dat u uw moeder direct vertelde dat u verkracht was (CGVS-1 p.12). U verklaart dat, nadat u uw moeder vertelde over de verkrachting die in 2007/2008 plaatsvond, u nog een jaar of iets meer in Libanon verbleef (CGVS-1 p.13, 22). Op een ander moment verklaart u zelfs dat u na de verkrachting slechts anderhalve maand of enkele maanden in Libanon verbleef (CGVS-2 p.20). In werkelijkheid verbleef u nog gedurende een drietal jaar na de vermeende verkrachting in Libanon (CGVS-2 p.20-21). Toegegeven, de vermeende feiten dateren van lange tijd geleden, u was toentertijd minderjarig en toont gedurende het gehele interview dat u niet goed bent in het situeren van zaken in de tijd. Toch is een dergelijk groot verschil te nefast om zomaar onder de mat te kunnen schuiven. Als u hiermee wordt geconfronteerd en u uitdrukkelijk de kans wordt gegeven de feiten te vertellen zoals ze daadwerkelijk plaatsvonden verklaart u simpelweg dat u zich de exacte data niet meer herinnert. U zou zijn verkracht toen u dertien à veertien jaar oud was (dus in 2007 of 2008) en u weet niet meer hoelang u nadien nog in Libanon verbleef (CGVS-2 p.20). Dat u zich niet meer exact herinnert hoelang u nog in Libanon bleef, kan worden aangenomen en is op zich totaal niet problematisch. Toch kan worden verwacht dat u het verschil zou kunnen uitmaken of dit enkele maanden of enkele jaren was. Dat u hier niet in slaagt komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet ten goede. U verklaart tevens dat de laatste keer dat uw verkrachter u in Libanon zou hebben bedreigd, dateert van anderhalve maand na de verkrachting. U zou hem hiertoe niet meer de kans hebben geboden (CGVS-1 p.18). Later beweert u dan weer dat dit ongeveer een jaar later was (CGVS-2 p.18). Geconfronteerd met deze incoherentie verklaart u simpelweg dat u voor uw vertrek uit Libanon door hem werd bedreigd, zonder enige uitleg te geven voor uw afwijkende verklaringen (CGVS-2 p.19). Volgens uw eerste versie van de feiten dreigde H.(...) R.(...) K.(...) onmiddellijk na de verkrachting uw vader op te sluiten zoals hij met uw oom had gedaan (CGVS-1 p.12). Hij zou immers sinds 2007 opgesloten geweest zijn*

en dit zou ook de reden geweest zijn waarom uw moeder niets voor u kon doen, ze verwees immers naar het gegeven dat haar broer door toedoen van uw belager was opgesloten (CGVS-1 p.19). Later verklaart u echter dat hij pas ongeveer anderhalve maand nadat u werd verkracht opgesloten werd (CGVS-2 p.19). Dergelijke incoherente verklaringen doen reeds ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat in plaats van over de verkrachting te vertellen, uw moeder een verhaal verzong over een man die u wilde verplichten met hem te huwen. Opmerkelijk is dat, hoewel u erkent dat de persoon van wie uw moeder beweerde dat hij met u wilde huwen dezelfde was als diegene die u volgens uw verklaringen zou hebben verkracht, jullie niet eenduidig zijn over jullie precieze relatie tot deze persoon (CGVS-1 p.22). U beweert dat hij de echtgenoot van uw tante, langs moeders kant is (CGVS-1 p.7, 12). Hij zou niet gerelateerd zijn aan uw vader (CGVS-2 p.16). Uw moeder daarentegen beweert dat hij uw neef langs vaders kant is (CGVS 11/11989 p.9). Wanneer u met deze discrepantie wordt geconfronteerd verklaart u enkel dat ze een ander verhaal vertelde dan hetgeen u werkelijk is overkomen en dat wat uw moeder vertelde niet klopte (CGVS-1 p.22, CGVS-2 p.16). Dit is echter geen afdoende verklaring voor waarom ze die persoon een andere relatie tot u toedichtte. Dit doet verder twijfelen aan uw oprechtheid.

Tevens dient te worden opgemerkt dat u **vaag** blijft wat betreft verschillende aspecten van uw relaas, wat des te meer doet twijfelen of de zaken waarover u vertelt werkelijk gebeurden in de omstandigheden zoals u ze aanhaalt. Wat betreft de man die u verkrachtte, beweert u dat zijn voornaam K.(...) was. R.(...) zou een naam zijn die hem werd toegekend door zijn partij, de Hezbollah. Zijn roepnaam zou H.(...) zijn. U weet niet wat de naam van zijn vader is. Nochtans is hij de echtgenoot van uw tante (CGVS-1 p.14). Wanneer wordt gevraagd waar H.(...) R.(...) K.(...) momenteel verblijft, antwoordt u dat hij in Libanon is, maar u weet het niet zeker (CGVS-1 p.15). U hebt hier dan ook niet naar geïnformeerd (CGVS-2 p.19). Gezien de rol die deze persoon in uw asielrelaas speelt kan er toch van worden uitgegaan dat u al het mogelijke zou hebben gedaan om informatie over hem te vergaren en de vaststelling dat u dit hebt nagelaten kan allerm minst overtuigen.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangehaald dat de problemen die u ondervond met uw **moeder** onvoldoende ernstig zijn om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U beweert dat er tussen u en uw moeder geen goede relatie was, ze uitte geen emoties ten opzichte van u. U mocht sinds uw twaalfde niet meer naar school en ze sloeg u (CGVS-1 p.4, 7). Dient echter opgemerkt dat u, wanneer u naar uw thuissituatie in Libanon gevraagd wordt tijdens uw tweede gehoor, antwoordt dat er thuis een normale situatie heerste. U had een normale relatie met uw familieleden. U voegt eraan toe dat u uw moeder bijna niet zag. Pas bij doorvragen geeft u aan geen goede relatie met haar gehad te hebben. Ze was heel streng en riep regelmatig tegen u. Wanneer u gevraagd wordt of ze u ooit op een fysieke manier slecht benaderde, antwoordt u eerst neen, waarna u zegt dat ze u één keer heeft geslagen. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u daarentegen, en zoals reeds werd aangestipt, dat u sinds uw dertiende door uw moeder werd geslagen: 'telkens als we problemen hadden, als ik een groot woord had, dan sloeg ze me, als ik naar buiten ging en ik een beetje later thuis kwam, dan sloeg ze me'. U verklaart dan tijdens uw tweede gehoor dat ze u nadat jullie uit Libanon vertrokken, nooit meer heeft geslagen. Als u er dan mee wordt geconfronteerd dat u tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat ze u elke dag sloeg beweert u plots dat dit inderdaad zo was gedurende de periode dat jullie samen in België verbleven (CGVS-1, p.4-5, 7; CGVS-2 p.6-8). Dit alles relativeert de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van uw moeder des te meer.

De **financiële moeilijkheden** die u aanhaalt bij een eventuele terugkeer naar Libanon, zijn van socioeconomische aard en vallen niet onder de criteria van de Conventie (CGVS-2 p.21).

Rekening houdend met de vaststelling dat u pas meer dan **negen maanden** nadat u meerderjarig werd, besloot asiel aan te vragen, dienen vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. U verblijft sinds 14 februari 2011 in België. De asielaanvraag van uw moeder, dewelke ook betrekking had op u, werd geweigerd op 27 september 2011. U werd meerderjarig op 14 oktober 2012 toch vroeg u pas asiel aan op 29 juli 2013. Nochtans beweert u al sinds u te weten kwam dat uw moeder niets vertelde over uw vermeende verkrachting tijdens haar asielaanvraag, zelf asiel te hebben willen aanvragen. U verklaart dat u bang was niet te weten hoe u hier zou moeten praten en dat u dan mogelijk zou kunnen gerepatriëerd worden (CGVS-1 p.5). Dit is echter geen voldoende overtuigende uitleg waarom u, indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren, zou nalaten asiel aan te vragen.

Toen u dan uiteindelijk toch asiel aanvraag, deed u dit onder een **valse naam en valse nationaliteit**. U beweerde Ahmad Sara te heten en een Syrisch staatsburger te zijn. U deed dit wederom uit angst te worden gerepatriëerd (CGVS-1 p.23). Dit is geen afdoende verklaring, aangezien van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het begin van de

asielprocedure, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uw handelswijze doet dan ook vragen rijzen bij uw motieven.

*Tot slot kunnen nog enkele opmerkingen gemaakt worden wat betreft uw **reisweg**. Zo beweert u in september of oktober 2011 uit Libanon te zijn vertrokken (CGVS-1 p.22). Aangezien u samen met uw moeder naar België reisde, dewelke hier reeds in februari 2011 asiel aanvraag is er een verschil van ongeveer een half jaar tussen de periode waarin u beweert te zijn vertrokken en de periode waarin u werkelijk uit Libanon vertrok (CGVS-1 p.4). Bovendien beweert u dat uw moeder en u illegaal uit het land zouden zijn vertrokken (CGVS-1 p.11). Uw moeder beweert nochtans dat ze jullie identiteitskaarten toonde toen ze de grens overstak met Syrië en Turkije (CGVS 11/11989 p. 14). Wederom wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.*

Omwille van bovenstaande redenen dient te worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.”.

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster bekritiseert herhaaldelijk de handelswijze van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij laat echter na om deze – nochtans ernstige – aantijgingen, zoals hoger uiteengezet, aan het adres van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te staven, nader uit te werken of te onderbouwen aan de hand van concrete elementen en argumenten. Zij beperkt zich integendeel andermaal tot het uiten van een aantal algemene beweringen en brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De algemene, niet nader uitgewerkte en ongefundeerde bewering dat in de bestreden motivering feiten achterwege worden gelaten, worden verdraaid en verkeerd of subjectief worden geïnterpreteerd en er uitsluitend gefocust wordt om spijkers op laag water te zoeken, kan geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Hetzelfde geldt voor de stelling dat veel van de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangevoerde punten onjuist, in strijd met de logica, innerlijk tegenstrijdig en in strijd met algemeen bekende (wetenschappelijke) kennis zijn. Bovendien kan in dit kader worden opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, niet-overtuigende, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Waar wordt vastgesteld dat zij zich niet precies kan herinneren hoe lang zij nog in Libanon heeft verbleven na de verkrachting geeft verzoekster aan dat zij een trauma heeft opgelopen waardoor zij zich niet alles meer kan herinneren en de gebeurtenissen niet meer correct in de tijd kan situeren. Het argument dat zij een trauma heeft opgelopen, is slechts een blote bewering die geenszins wordt (medisch) gestaafd.

Overigens wordt in de bestreden beslissing toegegeven dat kan worden aangenomen dat verzoekster zich niet meer exact herinnert hoelang zij nog in Libanon bleef na haar verkrachting, maar dat toch kan worden verwacht dat verzoekster het verschil zou kunnen uitmaken of dit enkele maanden of enkele jaren was. Verzoekster doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoekster enkele van haar eerder afgelegde verklaringen in onderhavig verzoekschrift bevestigt, doet zij geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Met de loutere stelling dat zij niet verantwoordelijk is voor de verklaringen die haar moeder aflegde, biedt verzoekster allerminst een verklaring waarom haar moeder de persoon die haar zou hebben verkracht een andere relatie ten aanzien van verzoekster toedichtte. Met de algemene stelling dat zij geen contact meer heeft met haar vroegere omgeving, het verleden wenst te vergeten en een nieuw leven wil opbouwen in België kan zij haar onwetendheid omtrent de man die zij vreest niet verschonen. Gezien de rol die deze persoon in haar asielrelaas speelt kan er toch van worden uitgegaan dat verzoekster al het mogelijke zou hebben gedaan om informatie over hem te vergaren.

Ook waar zij erop wijst dat zij niet de intentie had om de asielinstanties te misleiden en dat het feit dat zij lang gewacht heeft, een valse naam en valse nationaliteit had opgegeven was ingegeven uit vrees om gerepatriëerd te worden, verschoont zij haar handelen niet. Indien verzoekster immers een werkelijke vrees voor vervolging zou koesteren, kan niet worden ingezien waarom zij dermate lang zou wachten

om een asielaanvraag in te dienen en al evenmin waarom zij dit onder een valse naam en valse nationaliteit zou doen. Verzoeksters handelswijze doet wel degelijk afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

2.5. Verzoekster maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De actuele veiligheidssituatie in Libanon”* d.d. 7 november 2014, aanwezig in het administratief dossier en zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* d.d. 11 mei 2015, gevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. In januari 2015 vond een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel; het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende

spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster geen brengt concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoekster brengt desbetreffend geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal en opgenomen in de bestreden beslissing.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF